

3. kapitola

Důležitá fakta z Galaktické historie, číslo jedna: (Přetištěno z Populární příručky galaktické historie vydané deníkem Siderický denní št'oural.)

Noční nebe nad planetou Krikkit představuje nejnezajímavější pohled v celém Vesmíru

Na dávný Krikkit teď padla noc. Obloha byla temná a pustá. Jediné světlo přicházelo z nedalekého městečka, odkud se s lehkým větříkem tiše nesly veselé, družné zvuky. Stáli pod stromem, z něhož vanula opojná vůně. Arthur si sedl na bobek a ohmatával informační iluzi země a trávy. Promnul je mezi prsty. Půda se zdála těžká a úrodná, tráva silná. Bylo těžké ubránit se dojmu, že tohle místo je po všech stránkách ráj. Jen nebe bylo extrémně prázdné a Arthurovi připadalo, že vrhá jakýsi chladný stín na jinak idylickou, byť momentálně neviditelnou krajinu. Ale to je jistě věc zvyku, pomyslel si.

...

V tu chvíli si Arthur všiml v písni, kterou Krikkit'ané zpívali, zvláštní věci. Ústřední osmičkový akord, jenž by McCartneyho spolehlivě usadil ve Winchesteru, odkud by upřeně zíral přes údolí řeky Test na bohatou sklizeň New Forestu za řekou, doprovázela podivná slova. Autor písne hovořil o setkání s dívkou nikoli „pod měsícem“ nebo „pod hvězdami“, ale „nad travou“, což Arthurovi připadalo poněkud prozaické.

Pak pohlédl znovu na nepochopitelně prázdnou oblohu s pocitem, že tady se nabízí klíč k celé záhadě, jen kdyby dokázal přijít na to, co to je. Prázdna obloha mu sugerovala pocit, že je sám v celém Vesmíru, a svůj dojem sdělil společníkům.

„Ne,“ odpověděl Slartibartfast a mírně zrychlil krok, „lidé z Krikkitu si nikdy nepomysleli 'Jsme sami ve Vesmíru'. Jsou totiž obklopeni ohromným mračnem mezihvězdného prachu a, jak vidíte, jejich jediné slunce s jedinou planetou leží na nejzazším cípu východního okraje Galaxie. Právě díky mračnu prachu nebylo na nebi nikdy nic k vidění. V noci je úplně prázdné. Během dne svítí slunce, ale na to se nemůžete dívat přímo, takže to místní lidé nedělají. Sotva si uvědomují, že nějaké nebe existuje. Jako by měli slepou skvrnu, která se táhne sto osmdesát stupňů od obzoru k obzoru. Důvod, proč si nikdy ani nepomysleli 'Jsme sami ve Vesmíru', spočívá v tom, že o Vesmíru vůbec nevěděli. Až do dnešního večera.“

Znovu vykročil a nechal svá slova doznít za sebou. „Jen si představte,“ pokračoval, „nikdy si ani nepomyslet 'Jsme sami', jen proto, že vás nikdy nenapadlo, že by to mohlo být jinak.“

Stařec kráčel dál. „Obávám se, že teď to bude trochu o nervy,“ dodal. Současně s jeho slovy uslyšeli slabý, vzdálený jekot vysoko na slepé obloze nad nimi. Znepokojeně pohlédli vzhůru, ale chvíli neviděli nic. Pak si Arthur všiml, že lidé ve skupině před nimi sice zvuk slyšeli, ale nikdo z nich nevěděl, co s tím. Konsternovaně se rozhlíželi kolem sebe, doleva, doprava, dopředu, dozadu, dokonce i na zem se podívali. Ale obrátit zrak vzhůru je nenapadlo. Šok a hrůza, jež z nich vyzařovaly o několik chvil později, když se z nebe se svištěním a jekotem zřítíl hořící vrak kosmické lodi a ztroskotal necelý kilometr od místa, kde stáli, byly tak propastné, že jste je museli vidět na vlastní oči.

...

ale jen jedna loď vzbuzovala opravdu skutečný a nelíčený úžas, a tou byl Krikkit'ák, první kosmická loď, kterou vybuďoval krikkitský lid. Ale nebylo tomu tak proto, že by to byla tak nádherná loď. Vůbec nebyla nádherná. Byl to praštěný kus haraburdí. Vypadala, jako by ji

někdo stloukl dohromady doma na dvorku, což je také skutečně místo, kde byla stlučena. Úžasné na ní nebylo to, jak skvěle byla vyrobena (což nebyla), ale že vůbec byla vyrobena. Od chvíle, kdy Krikkitané zjistili, že existuje něco jako vesmír, do odpálení jejich první kosmické lodi uplynul téměř přesně jeden rok. Když si Ford Prefect zapínal bezpečnostní pás, byl mimořádně vděčný, že je to jen další informační iluze a že je tudíž naprosto v bezpečí.

...

A tak dorazili velmi rychle na vnitřní obvod dutého kulovitého prachového mračna, jež obklopovalo jejich slunce a domovskou planetu a zaujímal tedy další oběžnou dráhu. Bylo to spíš, jako by se tkanivo a konzistence kosmu postupně proměnily. Zdálo se, že temnota teď kolem nich bubnuje a čeří se. Byla to chladná temnota, nesmírně prázdná a těžká temnota, temnota noční oblohy nad Krikkitem. Její chlad, tíha a prázdnota se zvolna zmocnily Arthurova srdce. Intenzívně prožíval pocity krikkitických pilotů, které visely ve vzduchu jako hustý statický náboj. Právě vkročili na práh historického uvědomění své rasy. Za tuto hranici se nikdo z nich neodvážil ani v nejodvážnějších spekulacích, protože nikdo netušil, že by se tady spekulovat mělo.

...

Dál na ně bušila temnota, prázdná, klaustrofobní temnota. Zdálo se, že se stahuje blíž a blíž, je stále hustší a hustší, těžší a těžší. A najednou byla pryč. Proletěli mračnem. V nekonečném prachu spatřili ohromující klenoty noci a jejich mysl zaúpěla strachy. Chvíli letěli, nehybní na pozadí zakřiveného hvězdnatého těla Galaxie, jež se sama zdála nehybná proti nekonečné křivce Vesmíru. A pak se otočili.

„Tohle bude muset pryč,“ usoudili krikkitští muži, když se vraceli domů. Na zpáteční cestě si zpívali množství melodických a přemýšlivých písní na témata jako mír, spravedlnost, morálka, kultura, sport, rodinný život a vyhlazení všech ostatních forem života.